

Evangelí del dijous de la setmana VI de Pasqua: sempre alegres

Evangelí i comentari del dijous de la setmana VI de Pasqua. “Però la vostra tristesa es convertirà en alegria”. Jesús ressuscitat continua dient als cristians d'avui: ja no hi ha pas motius per estar tristos. Alegres sempre en l'esperança.

Evangelí (Jn 16, 16-20)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

D'aquí a poc temps ja no em veureu,
però poc després em tornareu a
veure.

Llavors alguns dels seus deixebles es
digueren entre ells:

—Què significa això que ens diu:
“D'aquí a poc temps no em veureu,
però poc després em tornareu a
veure”? I què vol dir: “Me'n vaig al
Pare”?

I anaven preguntant-se:

—Què vol dir: “D'aquí a poc temps”?
No sabem pas de què parla.

Jesús sabia que volien interrogar-lo, i
els digué:

—Vosaltres us pregunteu sobre allò
que us he dit: “D'aquí a poc temps no
em veureu, però poc després em
tornareu a veure.” En veritat, en
veritat us dic que plorareu i us
doldreu, mentre que el món

s'alegrarà. Vosaltres estareu tristos, però la vostra tristesa es convertirà en alegria.

Comentari

Com en altres ocasions quan es tracta del misteri pasqual de Jesús, els deixebles no entenen les paraules del Mestre i es resisteixen a preguntar-li'n obertament. Així es comporten davant els anuncis explícits de la passió: "Els no entenien què volia dir, però tenien por de fer-li preguntes" (Mc 9, 32). Més encara si les paraules mateixes ja són una mica enigmàtiques: "D'aquí a poc temps no em veureu". En realitat, els deixebles no volen separar-se del Mestre, ni se senten preparats per a aquesta absència; i es queden inquiets i temorosos. Podrien cridar amb el salmista: "Però tu, Senyor, no

t'allunyis; força meva, vine de pressa a ajudar-me" (*Sl* 22, 20).

Jesús, però, com sempre, es fa càrrec de la debilitat dels deixebles, que es palesarà en plor, profunda tristesa i, pitjor, en ser blanc del menyspreu. Fins al dia mateix de la resurrecció, els deixebles, incrèduls davant del testimoni de les dones, romanien tancats, tenallats per la por. Per fi, "els deixebles s'alegraren de veure el Senyor" (*Jn* 20, 20). Es fa realitat en ells, i de manera grandiosa, allò que havien dit moltes vegades mentre resaven els salms: "Has mudat en danses els meus planys, m'has tret el dol i m'has vestit de goig" (*Sl* 30, 12). Una alegria que s'omplirà de valentia quan rebin la força de l'Esperit Sant. Aleshores seran capaços, fins i tot, de gloriar-se en les tribulacions (cf. *Rm* 5, 3), d'alegrar-se d'haver estat trobats dignes de ser ultratjats per causa del nom de Jesús (cf. *Ac* 5, 41).

La resurrecció del Senyor és un fet històric que no ha perdut cap novetat. Els cristians d'avui som hereus d'aquella primera alegria, d'aquell primer impuls, i portadors d'aquesta gran notícia. A la vida corrent, encara que notem sovint el pes de les dificultats, tinguem sempre a l'horitzó la presència viva del Fill de Déu, que ens manté alegres en l'esperança. Com ens exhorta sant Josepmaria: “L'alegria d'un home de Déu, d'una dona de Déu, ha de ser desbordant: serena, encomanadissa, amb grapa...; en poques paraules, ha de ser tan sobrenatural, tan contagiosa i tan natural, que n'arrossegui d'altres pels camins cristians”[1].

[1] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 60.

Josep Boira // halfpoint - Canva
Pro

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
dijous-de-la-setmana-vi-de-pasqua-
sempre-alegres/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-dijous-de-la-setmana-vi-de-pasqua-sempre-alegres/) (03/04/2026)